

I

De warme zon schitterde op het dek van het schip de *Blue Moon*. Het was een bijna vijfenzeventig meter lang, rank, eersteklas motorjacht van een opvallend ontwerp. Zwembad, helidek, zes smaakvol ingerichte, luxueuze hutten voor gasten, een suite voor de eigenaar die regelrecht uit een film kon komen en een voorbeeldige, uitstekend opgeleide, zestienkoppige bemanning. De *Blue Moon* – en haar eigenaar – had in alle botentijdschriften over de hele wereld gestaan. Charles Sumner Harrington had haar zes jaar eerder van een Saoedische prins gekocht. Op zijn tweeëntwintigste had hij zijn eerste schip aangeschaft, een zeilboot van iets minder dan vijftwintig meter. Zij heette de *Dream*. Vierentwintig jaar later genoot hij nog net zo van het leven op een boot als toen.

Op zijn zesenvertigste wist Charles Harrington dat hij een geluksvogel was. In verschillende opzichten was het leven voor hem, ogenschijnlijk, van een leien dakje gegaan. Op zijn eenentwintigste had hij een immens fortuin geërfd en hij was er in de daaropvolgende vijfentwintig jaar verantwoordelijk mee omgesprongen. Met succes had hij zijn beroep gemaakt van het beheren van zowel zijn eigen investeringen als zijn

familiefonds. Charlie was er diep van doordrongen dat er maar weinig mensen op aarde waren die zo gezegend waren als hij, en hij had heel wat werk verzet om zowel via het fonds als privé het lot van de minderbedeelden te verbeteren. Hij besefte heel goed dat er een ontzagwekkende verantwoordelijkheid op zijn schouders rustte, en zelfs als jonge vent al dacht hij altijd eerst aan anderen. Minder bevoorrechte jonge mensen en kinderen lagen hem vooral na aan het hart. Het fonds deed indrukwekkend werk op het gebied van onderwijs, zorgde voor medische hulp aan arme mensen, vooral in ontwikkelingslanden, en was toegewijd aan het voorkomen van kindermishandeling in oude stadswijken. Charles Harrington was een kopstuk in de maatschappij die onopvallend zijn liefdadigheidswerk deed, via het fonds, of, als het maar even kon, anoniem. Charles Harrington was een weldoener en een buitengewoon zorgzaam, gewetensvol mens. Maar hij kon ook ondeugend lachen wanneer hij toegaf dat hij ontzettend verwend was, hoewel hij zich nooit verontschuldigde voor de manier waarop hij leefde. Hij kon het zich permitteren om jaarlijks miljoenen aan het welzijn van andere mensen te spenderen én een flinke hoeveelheid geld aan dat van hemzelf. Hij was nooit getrouwd, had geen kinderen, genoot van het goede leven, en had er plezier in om, wanneer het zo uitkwam, zijn manier van leven met zijn vrienden te delen.

Ieder jaar, zonder uitzondering, was Charlie de hele maand augustus op zijn jacht te vinden, met zijn twee beste vrienden, Adam Weiss en Gray Hawk, zwervend over de Middellandse Zee, aanlegend waar ze maar wilden. De afgelopen tien jaar hadden ze deze trip samen gemaakt. Ze keken er alle drie altijd naar uit en zetten er alles voor opzij om hun reisje niet mis te lopen. Elk jaar, wat er zich ook voordeed, vlogen Adam en Gray op de eerste augustus naar Nice en stapten voor een maand aan boord van de *Blue Moon* – precies zoals

ze bij haar voorgangsters alle jaren daarvoor hadden gedaan. Charlie verbleef in juli meestal ook op het schip en keerde soms niet voor midden of zelfs eind september terug naar New York. Alle zaken met betrekking tot het fonds en de financiën konden makkelijk vanaf de boot worden afgehandeld. Maar augustus reserveerde hij in zijn geheel voor het maken van plezier. En dit jaar was dat niet anders. Hij zat rustig op het achterdek op het ontbijt te wachten, terwijl de boot langzaam aan het anker heen en weer lag te dobberen buiten de haven van Saint-Tropez. Het was de vorige avond laat geworden en ze waren om vier uur 's nachts thuisgekomen.

Ondanks de lange nacht was Charlie vroeg op, maar hij had alleen nog maar wat vage herinneringen aan de avond daarvoor. Dat was meestal zo als Gray en Adam erbij waren. Ze waren een geducht trio, maar hun plezier was onschuldig. Ze hoefden tegenover niemand rekenschap af te leggen, geen van drieën was getrouwd, en op dat moment hadden ze ook alle drie geen vriendin. Ze waren het er al lang geleden over eens geworden dat, hoe hun omstandigheden ook zouden zijn, ze die maand geen vriendinnen of vrouwen zouden meenemen en zich als vrijgezellen en jongens onder elkaar lekker zouden uitleven en zich aan drank te buiten gaan. Ze waren aan niemand verantwoording of uitleg verschuldigd, en de rest van het jaar werkten ze alle drie al hard genoeg, Charlie als weldoener, Adam als advocaat en Gray als kunstenaar. Charlie mocht graag zeggen dat ze recht hadden op hun maand vrij en hun jaarlijkse trip hadden verdiend.

Twee van de drie waren uit vrije wil vrijgezel, maar Charlie hield vol dat hij dat niet was. Zijn status als single, beweerde hij, was toeval, en tot nu toe alleen maar pure pech. Hij zei dat hij graag wilde trouwen, maar nog niet de juiste vrouw had gevonden, ondanks dat hij er al zijn leven lang naar zocht. En hij was nog steeds op zoek, met een buitensporige

vastberadenheid. Hij was eerder vier keer verloofd geweest, hoewel alweer een hele tijd geleden, maar er was elke keer iets voorgevallen waardoor het huwelijk was afgeblazen, zeer tot zijn verdriet en grote spijt.

Zijn eerste verloofde was drie weken voor de bruiloft met zijn beste vriend het bed in gedoken, waardoor Charlies leven volledig instortte. En vanzelfsprekend kon hij niet anders dan het huwelijk afgelasten. Op dat moment was hij net de dertig gepasseerd. Zijn tweede bruid in spe had, zodra ze verloofd waren, in Londen een baan bij de uitgeverij van de Britse *Vogue* aangenomen. Hij maakte regelmatig de oversteek om haar te kunnen zien. Maar dan kon ze nauwelijks tijd voor hem vrijmaken en deed hij vaak niets anders dan geduldig wachten in de flat die hij alleen maar had gehuurd om samen met haar te kunnen zijn. Twee maanden voor de trouwdag gaf ze toe dat ze liever carrière wilde maken en zich niet kon voorstellen haar werk op te geven als ze eenmaal waren getrouwd, wat voor hem van wezenlijk belang was. Hij vond dat een vrouw thuis moest blijven en voor de eventuele kinderen zorgen. Hij wilde niet getrouwd zijn met een carrièrevrouw, dus besloten ze uit elkaar te gaan – als goede vrienden uiteraard – maar dieper teleurgesteld had Charlie niet kunnen zijn. Op dat moment was hij tweeëndertig geweest en nog nooit zo vastbesloten om de vrouw van zijn dromen te vinden. Een jaar later wist hij zeker dat hij haar had gevonden: een fantastisch meisje dat bereid was haar studie geneeskunde voor hem op te geven. Ze gingen samen naar Zuid-Amerika, op reis voor het fonds om arme kinderen in ontwikkelingslanden te bezoeken. Ze pasten in zowat alles bij elkaar en zes maanden nadat ze elkaar hadden ontmoet, verloofden ze zich. Alles ging goed totdat het tot Charlie doordrong dat zijn verloofde onafscheidelijk was van haar tweelingzusje en verwachtte dat die overal met hen mee naartoe

ging. Hij en de tweelingzus konden al vanaf het allereerste begin niet met elkaar overweg, wat iedere keer als ze elkaar tegenkwamen tot verhitte debatten en eindeloze ruzies leidde. Hij wist zeker dat het nooit ofte nimmer tussen hen zou boteren, waardoor de problemen niet te overzien waren. Die keer was hij ook weer degene geweest die zich uit de relatie had teruggetrokken en zijn bruid in spe was ermee akkoord gegaan. Haar zusje was te belangrijk voor haar om met een man te trouwen die haar tweelingzus oprecht verachtte. Binnen een jaar was ze met een andere man getrouwd en was haar zus bij hen ingetrokken, wat voor Charlie bevestigde dat hij de juiste beslissing had genomen. Charlies laatste verloving was vijf jaar geleden rampzalig afgelopen. Ze hield van Charlie, maar zelfs na een relatietherapie, zei ze tegen hem dat ze geen kinderen wilde. Hoe vaak ze ook tegen hem zei dat ze van hem hield, ze bleef bij haar standpunt. Hij dacht eerst dat hij haar wel van het tegendeel kon overtuigen, maar dat lukte niet, dus gingen ze als vrienden uit elkaar. Zoals hij altijd deed. Zonder uitzondering. Het was Charlie gelukt om met alle vrouwen bevriend te blijven met wie hij ooit wat had gehad. Met Kerstmis werd hij overstelpt door kaarten van vrouwen om wie hij ooit had gegeven maar met wie hij niet in het huwelijksbootje was gestapt, en die sindsdien met andere mannen waren getrouwd. Als je naar de foto's van die vrouwen met hun gezinnen keek, zag je in één oogopslag dat ze er allemaal hetzelfde uitzagen. Mooie, blonde, beschaafde vrouwen van goeden huize die op de juiste scholen hadden gezeten en met de juiste mannen waren getrouwd. Ze glimlachten hem toe vanaf hun kerstkaarten, met hun op het uiterlijk geslaagd lijkende echtgenoten aan hun zijde en met hun vlasblonde kinderen om hen heen. Hij had met velen nog contact, ze hielden allemaal van Charlie en dachten liefdevol aan hem terug.

Zijn vrienden Adam en Gray bleven maar tegen hem zeggen dat hij die debutantes en dames uit de hoogste kringen moest opgeven en uitgaan met een 'echte' vrouw, waarvoor Adam en Gray ieder zo hun eigen definitie hadden. Maar Charlie wist precies wat hij wilde. Een gefortuneerde, beschaafde, intelligente vrouw uit een gerespecteerde familie en met dezelfde waarden, idealen en aristocratische achtergrond als hij. Dat was belangrijk voor hem. Zijn eigen familie had een stamboom die terugging tot in de vijftiende eeuw, in Engeland, zijn rijkdom was al vele generaties oud, en net als zijn vader en grootvader, had hij op Princeton University gestudeerd. Zijn moeder had, evenals zijn zus, op Miss Porter's School gezeten, een particuliere kostschool voor meisjes, en had haar opleiding in Europa afgerond. En hij wilde met een vrouw trouwen die net zo was als zij. Het was een ouderwets standpunt, dat in sommige opzichten ook wel wat snobistisch leek, maar Charlie wist wat hij wilde, waaraan hij behoefte had en wie bij hem paste. Hij was zelf ook wel wat ouderwets en hield vast aan traditionele waarden en normen. Politiek gezien was hij conservatief, wat je noemt een fatsoensrakker, en als hij zo nu en dan een avontuurtje had, bleef het beschaafd en zeer discreet. Charlie was een heer en tot op het bot gedistingeerd en verfijnd. Hij was attent, vriendelijk, gul en charmant. Zijn manieren waren onberispelijk en vrouwen waren dol op hem. Hij was al heel lang erg in trek bij de vrouwen in New York, maar ook op de plekken waar hij op zijn reizen kwam en vrienden had. Iedereen was dol op Charlie, het was moeilijk om niet gecharmeerd van hem te raken.

Maar met Charles Harrington trouwen zou voor elke vrouw een prestatie van de eerste orde zijn. En zoals de knappe prins in een sprookje had hij, op zoek naar de 'ware', de perfecte vrouw voor hem, de hele wereld afgereisd. Overal had hij prachtige vrouwen ontmoet die eerst verrukkelijk en inte-

ressant leken, maar uiteindelijk altijd een voor Charlie onoverkomelijk gebrek bleken te hebben waardoor hij afhaakte vlak voordat het altaar in zicht kwam. Hoe ontmoedigend dat ook voor hen was, het was ook ontmoedigend voor hem. Zijn plannen om te trouwen en kinderen te krijgen waren iedere keer doorkruist. Op zijn zesenvertigste was hij nog steeds vrijgezel, volledig buiten zijn schuld om, zei hij. Waar de 'ware' zich tegenwoordig ook mocht schuilhouden, Charlie was nog steeds vastbesloten haar te vinden en was ervan overtuigd dat hem dat op een dag zou lukken. Hij wist alleen nog niet wanneer die dag zou komen. En ondanks alle oplichtsters die zich als de 'ware' aan hem voordeden, kreeg hij het elke keer voor elkaar om hun gebreken op te sporen. Het enige waarmee hij zichzelf troostte, was dat hij niet met de verkeerde was getrouwd. Hij was dankbaar dat hij dat tot nu toe had weten te voorkomen en bleef daarom bijzonder op zijn hoede en onvermurwbaar wat die gebreken betreft. Hij wist dat de 'ware' ergens op de wereld was, hij was haar alleen nog niet tegengekomen. Maar ooit zou hij haar vinden.

Charlie zat met gesloten ogen en zijn gezicht naar de zon toen twee hofmeesteressen zijn ontbijt opdienden en hem een tweede kop koffie inschonken. Hij had de avond daarvoor verschillende martini's gedronken, voorafgegaan door champagne, maar na een duik in het water voordat hij aan de ontbijt-tafel had plaatsgenomen, voelde hij zich al veel beter. Hij was een bijzonder goede zwemmer en een bedreven windsurfer. Hij was aanvoerder van de zwemploeg op Princeton geweest. Ondanks zijn leeftijd was hij extreem sterk en gespierd. Hij was een enthousiast skiër, speelde in de winter zodra het maar even kon squash, en tenniste in de zomer. Dat was niet alleen goed voor zijn gezondheid, maar daardoor had hij ook het lichaam van een man half zo oud als hij. Charlie was opvallend knap: lang, slank en met rossig blond haar dat de eerste

grijze haren camoufleerde. Zijn ogen waren blauw en na een maand op de boot had zijn huid een diepbruine kleur. Hij zag er zelf fantastisch uit, en gaf de voorkeur aan lange, slanke, aristocratische blondines. Hij stond er nooit zo bij stil, maar zijn moeder en zusje waren allebei lange, blonde vrouwen geweest.

Zijn moeder was opzienbarend mooi geweest, en zijn zus was op de universiteit een zeer getalenteerde tennisster geweest voordat ze haar studie opgaf om voor hem te kunnen zorgen. Toen hij zestien was, waren zijn ouders tijdens een vakantie in Italië bij een frontale botsing om het leven gekomen. Zijn zusje was toen eenentwintig, zat in haar derde studiejaar op Vassar College, en kwam naar huis om bij afwezigheid van hun ouders het huishouden draaiende te houden. De tranen sprongen Charlie nog altijd in de ogen als hij aan zijn zus dacht. Ellen had gezegd dat ze haar opleiding zou afmaken als hij twee jaar later naar de universiteit zou gaan. Het was een opoffering die ze zielsgraag voor hem overhad. Ze was een zeer bijzondere vrouw en Charlie aanbad haar. Maar tegen de tijd dat hij naar de universiteit vertrok, was Ellen ziek, wat hij toen nog niet wist omdat ze het hem niet had verteld. Het was haar gelukt om de ernst van haar ziekte bijna drie jaar lang voor hem verborgen te houden. Ze had hem verteld dat ze het te druk had met haar werk voor het familiefonds om weer te gaan studeren en hij had haar gelooft. In werkelijkheid had ze een hersentumor, waar ze zich buitengewoon dapper doorheen sloeg. Al vroeg was vastgesteld dat de tumor niet te opereren was vanwege de plek waar hij zat. Ellen stierf op haar zesentwintigste, slechts een paar maanden voordat Charlie op Princeton afstudeerde. Hij had geen bloedverwanten die bij zijn diploma-uitreiking aanwezig konden zijn. Nu zijn zusje en ouders er niet meer waren, was hij eigenlijk alleen op de wereld, met een enorm fortuin

en een groot verantwoordelijkheidsgevoel voor alles wat ze hem hadden nagelaten. Hij kocht zijn eerste zeilboot niet lang nadat hij was afgestudeerd en zeilde twee jaar om de wereld. Er ging bijna geen dag voorbij dat hij niet aan zijn zusje dacht en aan alles wat ze voor hem had gedaan. Ze had zelfs haar studie voor hem opgegeven en op alle mogelijke manieren voor hem klaargestaan totdat ze stierf, precies zoals zijn ouders eerder ook hadden gedaan. Hun gezinsleven was altijd harmonieus en liefdevol geweest. Het enige dat in zijn jonge jaren was misgegaan, was dat iedereen die van hem hield en van wie hij hield, was doodgegaan en hem in de steek had gelaten. Zijn grootste angst was dat als hij van iemand zou gaan houden diegene ook dood zou gaan.

Toen hij terugkeerde van zijn wereldreis op zijn zeilboot was hij vierentwintig. Hij was naar Columbia Business School gegaan, had zijn doctoraal bedrijfskunde gehaald en had veel geleerd over beleggingen en hoe hij het familiefonds moest beheren. Hij was van de ene op de andere dag volwassen geworden en had voor alles in zijn wereldje de verantwoordelijkheid gekregen. Charlie had in zijn leven nog nooit iemand laten vallen en wist ook dat zijn ouders noch Ellen hem opzettelijk in de steek hadden gelaten. Maar toch was hij op nog zeer jonge leeftijd alleen op de wereld, zonder enige familie. Zijn materiële omstandigheden waren uitzonderlijk goed en hij had een paar selecte vrienden. Maar hij wist dat hij, zolang hij niet de juiste vrouw had gevonden, in bepaalde belangrijke opzichten alleen zou zijn. Hij was niet van plan genoeg te nemen met minder dan hij vond dat hij verdiende, een vrouw zoals zijn moeder of Ellen, een vrouw die voor altijd aan zijn zijde zou blijven. Dat ze hem uiteindelijk in de steek hadden gelaten en bang hadden gemaakt, wilde hij niet tegenover zichzelf toegeven, niet vaak althans. Het was hun schuld niet geweest. Het was gewoon een akelige speling van

het lot. Wat het des te belangrijker voor hem maakte om de juiste vrouw te vinden, iemand op wie hij kon rekenen en die een goede moeder voor zijn kinderen zou zijn, een vrouw die in alle opzichten bijna perfect was. Dat was van levensbelang voor Charlie. Voor hem was die vrouw het wachten waard.